
Udflyttersentimentalitet

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Udflyttersentimentalitet", i: *Mindeudgave Digte*, side: 71, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Udflyttersentimentalitet

Jeg har noget at sige dig, gamle Regens,
og maaske kan jeg sige det nu,
da min Kærligheds Haabløshed staar mig saa klart,
som den aldrig har staaet mig før;
for nu kommer de til mig – og de nænner det, du,
og du selv staar alvorlig og taus –
– vi forstaar dets Nødvendighed – oh, men hvor
haardt! –
for nu kommer de til mig og siger mig kort,
jeg skal rejse – skal skilles fra dig.

De vil lukke mig ude, du gamle Regens,
i Dagliglivs Graavejr og Pligt
de vil gi' mig et Embed – betale mig med
en tre Tusinde Penge pr. Aar.
Men din klangrene Latter, dit sejrige Smil,
din hvert Hensyn forglemmende Skæmt,
din fortrolige Pludren, strengt søgende Flid,
uregerlige Lune, fornøjede Strid
er for mig nu forbi, kun forbi.

For du er mig saa ung jo, du gamle Regens,
saa ung som den fejreste Mø,
og jeg er som en Bejler, for blufærdig og sky
til at røbe dig Tanke og Traa.
Dog gad jeg mig nærme en stjerneblank Nat,
naar jeg vidste for Vidner mig fri,
din i Mindernes Fjernhed fordybede Lind
og dér med Ærbødigheds Andagt i Sind
blot kysse en skælvende Kvist.

Thi du har fortalt mig, du gamle Regens,
hvad spotsk jeg betvivlede før,
at Ungdommen er i sig selv en Værdi
af *uendelig* Skønhed og Lyst,
at Tanker, der vexles med jævnbyrdigt Vid,
kan eje en lægende Kraft,
at et Haandtryk kan skænke en sejrssikker Fred,
og at en spontan og forvissningsfuld Ed
kan virke befriende godt.

I Kammersets Hygge har, gamle Regens,
mens Fortid og Fremtid blev eet,
du vist mig Sekundets af Evigheds Mund
beaandede, duggede Spejl;
thi evig var Duften af Kaffen, der blev
mig rakt af den skæreste Haand,
og evig min Fryd ved en Stemmes Musik
og Anelsens Lyst i det skælmskeste Blik
og det lønligste Smil om en Mund.

Hvis En i sin elskedes Arm, o Regens,
Lyksaligheds Fryd havde lært
og blev i sin Elskov med voldelig Haand
slæbt bort uden Gensynets Haab,
han glemte visst hurtigt sin knejsende Gang,
sin Agt for det kække og kry;
ved Trælledont trægt for ham Aarene gik,
til Døden slog brustent det sløvede Blik
og sønder den bøjede Ryg.

Og nu skal jeg spændes, du gamle Regens,
for Gazafilistrenes Kværn,
og mine to Øjne, du lærte at le
ved Synet af Friskhed og Liv,
dem stikker de ud, og de krummer min Ryg
i Mørke bag Slaa under Aag
og tvinger mig, skønt de visst ikke *vil* ondt,
til Aar efter Aar at gaa rundt og gaa rundt
for at male for Kone og Børn.

Men det skal du vide, du gamle Regens,
du stolte, du skønne, du fro,
min Kærlighed til dig er stærk som den Vens,
der ved sig for Evighed tro,
og naar jeg forbenet og nøgtern og graa,
fortrolig med Vanheld og Savn
har hugget en Hæl og har klippet en Taa
for Avancementer og Kone at faa,
forbliver dog helligt *dit* Navn.